

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év december hó 9. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt **az I. rendű vádlott és társai** ellen indított büntető ügyben a Heves Megyei Bíróság 2008. április 9. napján kelt 1.B.14/2008/16. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy az I. rendű vádlott főbüntetését 1 (egy) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre **enyhíti**, amelynek a végrehajtását 4 (négy) évi próbaidőre **felfüggeszti**. A vele szemben alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetését **mellőzi**.

Egyebekben az első fokú ítéletet az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlottak vonatkozásában **helybenhagyja**.

Köteles a III. rendű vádlott a másodfokú eljárásban felmerült 14.400 (tizennégyezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni, míg a felmerült 1.800 (egyezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Heves Megyei bíróság a 2008. április 9. napján kihirdetett 1.B.14/2008/16. számú ítéletével az I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk.170.§ (1) (5) bekezdés I. fordulat), ezért őt 2 évi börtönbüntetésre és 2 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. Kötelezte 73.432 forint bűnügyi költség megfizetésére. A bűnjelként lefoglalt zsebkést elkobozni rendelte.

A II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett garázdaság büntetében (Btk.271.§ (1) (2) bekezdés a./ pont) és társtettesként elkövetett testi sértés vétségében (Btk.170.§ (1) bekezdés), ezért őt halmazati büntetésül 6 hónapi börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a Gyöngyösi Városi Bíróság 9.B.22/2006/4. számú ítéletével kiszabott - de végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - 4 hónapi börtönbüntetés végrehajtását. Kötelezte a vádlottat 15.575 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett garázdaság büntetében (Btk.271.§ (1) (2) bekezdés a./ pont) és társtettesként elkövetett testi sértés vétségében (Btk.170.§ (1) bekezdés), ezért halmazati büntetésül 8 hónapi - a végrehajtás tekintésben 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. Kötelezte a vádlottat 45.575 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A IV. rendű, az V. rendű és a VI. rendű vádlottakat az ellenük társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk.271.§ (1) (2) bekezdés a./ pont) és társtettesként elkövetett testi sértés vétsége (Btk.170.§ (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

A kihirdetett ítéletet az ügyész valamennyi vádlott tekintésben tudomásul vette.

Az ítélet ellen az I. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a II. rendű vádlott és védője enyhítésért, míg a III. rendű vádlott és védője részben felmentésért, részben enyhítésért jelentett be fellebbezést.

Az ítéletet a IV., V. és VI. rendű vádlottak és védőik tudomásul vették, így az 2008. április 9. napján velük szemben jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.499/2008/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak. Utalt arra, hogy az első fokon eljáró megyei bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást. A bizonyítékok részletes és gondos mérlegelése alapján megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól. Indokolási kötelezettségének is eleget tett. Erre figyelemmel a tényállás megalapozottságát támadó I. és III. rendű védelmi fellebbezések a felülmérlegelés tilalma folytán a fellebbezési eljárásban eredményre nem vezethetnek. Okszerűen következtetett az I., II. és III. rendű vádlottak bűnösségére és cselekményüket is a törvénynek megfelelően minősítette. Az alkalmazott joghátrányok is törvényesek, arányban állnak a vádlottak cselekményének tárgyi súlyával. Álláspontja szerint a II. rendű vádlottnál indokolt nagyobb nyomatékkaal figyelembe venni súlyosító körülményként a kriminológiai értelemben vett speciális visszaesői voltát. A kifejtettekre figyelemmel az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen az I. rendű vádlott védője azt az álláspontját fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság ugyan a bizonyítékok mérlegelésével állapította meg a tényállást, azonban a mérlegelés szabályait megsértve vont következtetést védenca bűnösségére. Figyelmen kívül hagyta az objektív bizonyítékokat, amelyek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vádbeli esemény alkalmával védenca nem volt ittas, őt többen megtámadták, a bántalmazás elől - melynek következtében legalább 6 rb, erőbehatás érte és könnyű testi sértést is szenvedett - menekülni kényszerült, ennek során védekezésésképpen vette elő a zsebkését, amellyel kaszáló mozdulatokat téve igyekezett távol tartani túlerőben lévő támadóit. Az egyik ilyen kaszáló mozdulat során szúrta meg a II. rendű vádlottat, aki ennek következtében

közvetetten életveszélyes sérülést szenvedett. Álláspontja szerint a szűrés nem az eszpresszóban történt, hanem már kint az utcán, ahol támadói tovább bántalmazták védencét. Objektív adatként kell figyelembe venni a helyszínelést végző rendőr jelentését, aki az eszpresszóban vérnyomokat nem talált. Ezek a körülmények védenca szavahihetőségét támasztják alá, egyben megerősítik azt, hogy védenca jogos védelmi helyzetben cselekedett és a kezében tartott késsel végzett kaszálo mozdulatai támadói távoltartását célozták, ugyanakkor a szűrése eshetőleges szándékra utal. Vitatta azt is, hogy védenca kölcsönös dulakodásba bocsátkozott volna, hiszen a III. rendű vádlottnak egyáltalán nem voltak sérülései. A kifejtettek alapján elsődlegesen a jogos védelmi helyzet fennállásának tisztázása érdekében hatályon kívül helyezést indítványozott, és az új eljárás keretében tanúk meghallgatását kérte, másodlagosan az általa felhívott bizonyítékok alapján védenca javára a jogos védelmi helyzet megállapítását kérte, harmadlagosan a büntetés enyhítését és felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta. Nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy védenca eshetőleges szándékkal követte el a cselekményét, az eljárás során ténybeli beismerésben volt, az időmúlást, továbbá azt, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, végül a II. és III. rendű vádlottak kezdeményező szerepét.

A II. rendű vádlott védője ugyancsak vitatta a tényállás megalapozottságát. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tisztázta védenca fejsérülésnek a körülményeit, holott ezt a tényállás részévé kellett volna tenni. Ez a hiányosság azonban a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. Utalt arra is, hogy a védenca bűnösségét alátámasztó tanúvallomások ellentmondásosak, a II. rendű vádlott ugyanis békítőleg avatkozott be az I. és III. rendű vádlottak között kialakult konfliktusba. Ennek következtében a garázdaság büntetését nem követte el. Erre figyelemmel védenca felmentésére tett indítványt. Másodlagosan enyhítésre tett indítványt, ennek során nagyobb nyomatékkal kérte figyelembe venni védenca javára az időmúlást, továbbá, hogy az események során életveszélyes sérülést szenvedett, valamint, hogy négy kiskorú gyermek részbeni eltartásáról gondoskodik. Ezek figyelembe vételével pénzbüntetés alkalmazására tett indítványt.

A III. rendű vádlott védője a részben felmentésért, részben enyhítésért bejelentett fellebbezését továbbra is fenntartotta. Megismételte az elsőfokú bíróság előtt már kifejtett azon álláspontját, hogy védenca és rokonsága zártkörű rendezvényt tartott az eszpresszóban, amiatt az oda betérő I. rendű vádlottat távozásra szólította fel. Az I. rendű vádlott később az eszpresszóba visszatért majd ő kezdeményezte a tettelegességet, ami dulakodássá fajult, utóbb az I. rendű vádlottat sikerült az eszpresszóból eltávolítani. Utalt arra, hogy a BH.1985/174. számú eseti döntés értelmében zártkörű családi összejövetel esetében a garázdaság bűncselekményét megállapítani nem lehet. A hivatkozottakra tekintettel a védencének a garázdaság büntette alóli felmentését indítványozta, míg a testi sértés miatt, intézkedés alkalmazására tett indítványt.

Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában kijelentette, hogy nem ő kezdeményezte a tettelegességet, jogos védelmi helyzetben cselekedett, amikor az őt ért támadás elhárítása érdekében megszúrta a II. rendű vádlottat.

A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozatot tenni, míg a III. rendű vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett védelmi fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált. A felülbírálat azonban a Be.349.§ (1) bekezdésére tekintettel csak az I., II. és III. rendű vádlottakra terjedt ki, mivel az ítélet az ügy IV., V. és VI. rendű vádlottjaival szemben az első fokú ítélet kihirdetésekor jogerőre emelkedett.

A felülbírálat során a megyei bíróság eljárását vizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le a bizonyító eljárást, ennek során az ügyben rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és egymással egybevetve gondosan mérlegelte, és ezek alapján állapította meg a történeti tényállást. Indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett. Az elsőfokú bíróság részletesen és körültekintően értékelte a bizonyítékokat, az ott kifejtettekkel és a levont következtetésekkel a fellebbviteli bíróság is egyet értett.

Ezek tükrében nem foghat helyt a védőknek a tényállás megalapozottságát vitató álláspontja, ugyanis az elsőfokú bíróság mind az I. és III. rendű vádlottak közötti konfliktus előzményi okára nézve, mind pedig az eszpresszóban történetekre vonatkozóan részletes bizonyítást vett fel. Ennek során meggyőzően cáfolta azt a III. rendű vádlotti védekezést, mely szerint a vádbeli helyen és időpontban zártkörű rendezvényt tartottak volna, részletesen kifejtette álláspontját az I. rendű vádlott azon védekezésével kapcsolatosan, mely szerint nevezett jogos védelmi helyzetben cselekedett volna. Ennek során határozottan leszögezte, hogy az I. rendű vádlott jogos védelmi helyzet fennállására nem hivatkozhat, mivel a III. rendű vádlottal kölcsönösen dulakodtak, ennek során ő is megütötte a III. rendű vádlottat, így maga is a jogtalanság talajára lépett. A II. és III. rendű vádlottak részéről őt ért támadás mértékével pedig nem állt arányban zsebkésének elővétele és azzal szúrás leadása a II. rendű vádlott felsőtestére. Részletesen kifejtette az elsőfokú bíróság azt is, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt lehetett megállapítani, hogy az I. rendű vádlott az eszpresszó helyiségében szúrta meg a II. rendű vádlottat. Tekintettel arra, hogy az eszpresszóban nem zártkörű rendezvényt tartottak, az este folyamán mások is betértek, az nyilvános helynek tekintendő, ezért elvetette azt a III. rendű védői érvelést is, mely szerint a jelen esetben a BH.1985/174. számú jogeset alkalmazható lenne.

A fellebbviteli bíróság a megyei bíróság ítéletében kifejtett érveléssel egyet értve maga is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a védőknek a nyilvános ülésen kifejtett álláspontja lényegében az elsőfokú bíróság által részletesen és körültekintően értékelt bizonyítékoknak a védelem álláspontját alátámasztó újra

értékelését célozta, ez azonban a tényállás megalapozottsága esetén (Be.351.§ (1) bekezdés) a másodfokú eljárásban a felülmérlegelés tilalma miatt eredményre nem vezethetett.

A megyei bíróság által megállapított tényállás minden tekintetben megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért irányadó volt a másodfokú eljárásban is. Az irányadó tényállás alapján a megyei bíróság okszerűen vont következtetést az I., II. és III. rendű vádlottak bűnösségére és cselekményüket is törvényesen minősítette.

Az I. rendű védőnek a büntetés enyhítésére irányuló harmadlagos indítványa az alábbiak szerint alapos, míg a II. és III. rendű vádlottak és védőik enyhítést célzó fellebbezését az ítélet tábla nem találta alaposnak.

A megyei bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket lényegében helyesen vette számba, azonban mind az enyhítő, mind a súlyosító körülmények kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorulnak.

Az ítélet tábla az I. rendű vádlott javára enyhítőként azt vette figyelembe, hogy két kiskorú gyermek részbeni eltartásáról gondoskodik, továbbá, hogy a II. rendű vádlott sérelmére megvalósított cselekményét eshetőleges szándékkal követte el, illetőleg a fiatal felnőtt korát - ezzel kapcsolatban mellőzi a megyei bíróságnak a vádlott büntetlen előéletre vonatkozóan tett megállapítását -, végül azt a körülményt, hogy az események során ő maga is megsérült. Ugyanakkor a terhére további súlyosító körülményként értékelte a kocsmai verekedések elszaporodottságát, valamint, hogy a cselekményét garázda módon valósította meg.

A II. rendű vádlott javára az egyébként helyesen felsorolt enyhítő körülményeken túl további nyomatékos enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádbeli cselekmények során életveszélyes testi sérülést szenvedett. Ugyanakkor a terhére - az ügyészi indítvánnyal egyezően - további súlyosítóként értékelte a kriminológiai értelemben vett különös, speciális visszaesői voltát, valamint a kocsmai verekedések elszaporodott voltát.

A III. rendű vádlott esetében az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt súlyosító körülmények mellett - amelyek közül különösen nyomatékos az, hogy a vádbeli eseményeknek ő volt a kezdeményezője - a kocsmai verekedések elszaporodottságát értékelte ilyenként.

Mellőzte viszont az ítélet 19. oldal utolsó bekezdéséből azt a megállapítást, amelyet a megyei bíróság a büntetés kiszabásánál ugyancsak figyelembe vett, miszerint az I. rendű vádlott a tárgyaláson konok magatartást tanúsított. Ez ugyanis a vádlott védekezési jogának gyakorlása körébe tartozik, hallgatása vagy tagadása terhére nem értékelhető. Nem osztotta ugyanakkor a védőnek az időmúlásra, mint enyhítő körülményre történt hivatkozását, mivel a vádbeli cselekmények megtörténte óta eltelt idő erre nem ad alapot.

A fentiek szerint helyesbített, illetve kiegészített bűnösségi körülmények alapján az ítélőtábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a megyei bíróság az I. rendű vádlottal szemben eltúlzottan súlyos joghátrányt alkalmazott, amikor őt végrehajtandó szabadságvesztésre és közügyektől eltiltásra ítélte.

E vádlott esetében ugyanis az előzőekben írtak mellett nem hagyható figyelmen kívül, hogy a bűncselekmény elkövetésekor a 18. életévét alig meghaladó fiatal felnőtt korú vádlottról van szó, nem ő volt a vádbeli cselekmények kezdeményezője. Mindezek alapján az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy az I. rendű vádlott cselekményének tényleges tárgyi súlyával, valamint alanyi bűnösségének a fokával a megyei bíróság által alkalmazott szabadságvesztés mértékénél enyhébb, 1 évi és 6 hónapi börtönbüntetés áll arányban.

Ezért a büntetését a Btk. 87.§ (2) bekezdés c./ pontja alkalmazásával enyhítette. Ugyanakkor a javára mutató nyomatékos enyhítő körülményekre és az eset összes körülményére figyelemmel lehetőséget látott a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére, ezért a Btk.89.§ (1) (3) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette, mivel álláspontja szerint e vádlottal szemben a büntetési célok a szabadságvesztés büntetés végrehajtása nélkül is elérhetőnek látszanak. Az így kiszabott és próbaidőre felfüggesztett büntetés megfelel a belső arányosítás követelményeinek is.

Az előzőekben írtakra tekintettel az I. rendű vádlottal szemben alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzte, mivel ennek alkalmazására a Btk.53.§ szerinti törvényi előfeltételek nem állnak fenn.

A II. rendű és a III. rendű vádlottakkal szemben kiszabott büntetés enyhítésére ugyanakkor az ítélőtábla nem látott lehetőséget, mivel a megyei bíróság az ő vonatkozásukban a törvényi rendelkezések helyes alkalmazása mellett határozta meg az alkalmazandó joghátrány mértékét, így annak megváltoztatása nem szolgálná e vádlottakkal szemben a büntetési célok elérését.

A Heves Megyei Bíróság ítéletét a Fővárosi Ítélőtábla a Be.372. § (1) bekezdése alapján az I. rendű vádlott vonatkozásában megváltoztatta, míg annak egyéb rendelkezéseit - egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványával - az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlottak vonatkozásában, helyes indokainál fogva, a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A III. rendű vádlottat a Be.338.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült 14.400 forint bűnügyi költség megfizetésére, míg az ezt meghaladóan felmerült 1.800 forint bűnügyi költséget a Be.338.§ (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Az ítélet ellen a Be.386.§ ((1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2008. év december hó 9. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.	Dr. Hildenbrand Róbert s.k.	Dr. Révész Tamásné s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Heves Megyei Bíróság 1.B.14/2008/16. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.223/2008/7. számú ítéletében írt változtatással 2008. december 9. napján az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlottak vonatkozásában jogerőre emelkedett és az I. rendű valamint a III. rendű vádlottak tekintetében a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év december hó 9. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

Ónodi Gáborné
bíróügyi ügyintéző